

نگاهی به رشد و تعالی امام حسین(ع) / کربلا اوج شکوه زندگی سیدالشهداء

شخصیت بزرگوار و متعالی حضرت امام حسین (ع) در دامان و لوای سه شخصیت ممتاز تاریخ اسلام یعنی پیامبر اکرم (ص)، حضرت علی (ع) و حضرت زهرا (س) پرورش یافت و بر سه مقام نبوت، ولایت و امامت استوار شده بود.

شخصیت بزرگوار و متعالی حضرت امام حسین (ع) در دامان و لوای سه شخصیت ممتاز تاریخ اسلام یعنی پیامبر اکرم (ص)، حضرت علی (ع) و حضرت زهرا (س) پرورش یافت و بر سه مقام نبوت، ولایت و امامت استوار شده بود. به گزارش خبرگزاری مهر، در روز سوم و یا پنجم شعبان سال چهارم هجرت، دومین فرزند حضرت علی (ع) و فاطمه (س) که درود خدا بر ایشان باد، در خانه وحی و ولایت چشم به جهان گشود. چون خبر ولادتش به پیامبر گرامی اسلام (ص) رسید به خانه حضرت علی (ع) آمد و فاطمه نوزاد را به آغوش پدرش داد. در روزهای اولین ولادتش جبرئیل امین فرود آمد و گفت: خدایت سلام می رساند و بر تو باد این نوزاد را به نام حسین نامگذاری کن. زمزمه نام حسین آغاز شد. حسین (ع) پا به عرصه هستی نهاد تا اسلام را برای همیشه زنده نگه دارد.

امام حسین (ع) در دامان پاک و مطهر مادری چون فاطمه زهرا (س) پرورش یافته است. برای امام کنیه های زیادی نام برده اند که مهمترین آن "ابوعبدالله" و القاب ایشان، سبط رشید، وفی، طیب، زکی و مبارک و ... می باشد. امام حسین (ع) دوران کودکی اش را در کنار جد بزرگش حضرت محمد (ص) گذراند. از دوران کودکی امام حسین (ع) سرگذشت های جالبی نقل شده است.

روزی پیامبر خدا برای انجام نماز مستحبی ایستاده بودند. حسین (ع) در کنارش بود در آن زمان امام حسین (ع) توان سخن گفتن نداشت. رسول خدا (ص) فرمود: الله اکبر. امام حسین نتوانست. پیامبر این جمله را شش بار تکرار کرد ولی حسین (ع) توان گفتن نداشت. پیامبر برای بار هفتم فرمودند: الله اکبر. حسین (ع) زبان گشود و به طور کامل و شیوا جمله فوق را ادا کرد. دامانی که حسین را پروراند از سه شخصیت ممتاز یعنی پیامبر (ص)، علی (ع) و زهرا (س) شکل یافته بود و بر سه مقام نبوت، ولایت و امامت استوار شده بود.

امام حسین (ع) بسیار یاد خدا می کرد و خوف شدید از خدا داشت. ایشان 25 بار پیاده از مدینه به مکه برای انجام مراسم حج رفت. امام حسین از همان کودکی، در تمام حوادث زندگی سایه به سایه پدرش حضرت علی (ع) حرکت می کرد. بازویی پرتوان و یاری مهربان برای پدر بود. در امور سیاسی، اجتماعی، اقتصادی، قضایی، نظامی در صف اول یاران پدرش قرار داشت. امام حسین در جنگ جمل، صفین و نهروان از رزمندگان پیشتاز و قهرمان سپاه پدرش حضرت علی (ع) بود. ماجرای صفین، که طولانی ترین و بزرگترین جنگ حضرت علی (ع) با معاویه بود، امام حسین را جانب راست لشکرش قرار داد. در این هنگام امام حسین 33 ساله بود. این نخستین فتحی بود که در جنگ بزرگ و طولانی صفین، به فرماندهی امام حسین (ع) انجام شد.

واقعه و جریان کربلا از دیدگاههای مختلف نگاه شده است. مدیریت این جریان بزرگ و تاریخ ساز با "امام حسین (ع)" بود، استراتژی حضرت امام حسین (ع) در راستای اهداف پیامبر گرامی اسلام (ص) بود و آن حفظ ارزش ها و انتقال آن بود به نام اسلام. "مدیریت کربلا" از طرح برنامه و استراتژی خود اهدافی خرد و کلان را مد نظر داشته است که می توان به چند مورد اشاره نمود: از جمله:

الف: تعالی و رشد معرفت انسان

ب: عدالت اجتماعی

ج: توجه به دین و مذهب آنها

د: نابودی ظلم و دوری از ذلت

ه: ایجاد یک سیستم کنترل و نظارت اجتماعی اسلامی و جاری شدن امر به معروف و نهی از منکر

استراتژی امام حسین در راستای استراتژی پیامبر اکرم (ص) بود. مهمترین حادثه ای که در زندگی سراسری باشکوه امام حسین (ع) رخ داده جانبازی، فداکاری، ایثار و شهادت او و فرزندان و یارانش در دشت کربلا و روز عاشورای محرم سال 61 هجری بود که در تاریخ اسلام از برجستگی و عظمت مخصوصی برخوردار است. یزید فرمان داده بود تا از حسین (ع) بیعت بگیرند، یعنی حسین (ع) رسماً حکومت یزید را بپذیرد و تسلیم حکومت او گردد و از آن حمایت کند و چون امام حسین (ع) یزید را فردی نالایق و ستمگر می دانست، با او بیعت نکرد و همین موجب مخالفت دستگاه یزید با امام حسین (ع) و سرانجام قیام امام حسین بر خود آن دستگاه گردید. بنابراین از یک منظر، عامل و انگیزه اصل قیام عظیم امام حسین (ع) بیعت نکردن با یزید بود.

عامل دوم عامل امر به معروف و نهی از منکر بود. بنابراین اصلی ترین و مهمترین عامل نهضت امام حسین که مرکز و محور عوامل دیگر بود، همان امر به معروف و نهی از منکر است. قیام امام حسین (ع) کاملاً آگاهانه و بر اساس اصول روش اسلام ناب محمدی (ص) بود و حضرت با توجه کامل به همه جوانب به این نهضت اقدام کرد. قیام او انفجار ناآگاهانه و ناگهانی نبود. امام حسین (ع) به خوبی می دانست که در مسیر نهضت به شهادت می رسد و قیامش به ظاهر و در کوتاه مدت ناکام می ماند، ولی در عین حال به آن اقدام جدی و قاطع کرد و هیچ گونه شک و تردیدی به خود راه نداد، زیرا او قیام و شهادتش را یکی از مراتب نهی از منکر می دانست. پس از شهادت حضرت علی، حدود 10 سالش مقارن با امامت حسن (ع) و حدود 10 سال دیگر مقارن با امامت خودش بود، با معاویه و مزدوران او درگیری شدید داشت. امام معاویه را طاغوت می دانست.

ارادت به امام حسین (ع) تأثیرات شگرفی در شیعیان و دوستان آن حضرت به جای گذاشته به طوری که علی رغم گذشت قرن ها از حادثه جانسوز کربلا روز به روز شعله این عشق و مودت فروزان تر می شود، چرا که شعله های مودت حسین (ع) و گرمای کربلا در قلب های مومنین شعله می کشد و هرگز به خاموشی نمی گراید.